

4. PROSBA ZA ČAS

G D G C G Bl.K.- Dr.S.H.

1. Pane můj, Ty všechno znáš, Ty dny mé spočí-
 2. Pane můj, Ty všechno znáš, mé ho-di-ný se-
 3. Pane můj, vždyť Ty mne znáš, a když Tě prosím,

G D a e a H⁷

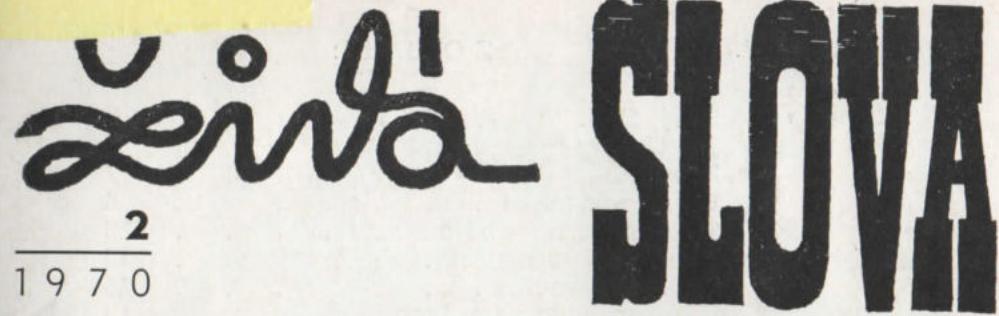
tá--ny máš, dej abych ani jeden z nich své-
 čte--ny máš. Již prosím pokorně Tě zas, pro-
 tak mi dáš--již všude u-mět pra-co-vat a

e A⁷ D a a e D

vo--lně ne-zmr--hal, a--bych si ra-děi
 to--že ne-mám sil, dej, a--bych u-měl
 při-tom To--bě žít. Dny,které's dal mně,

G⁷ C G D⁷ G

o--dřek' smích, vše-chny je To--bě dal.
 še--třit čas, a svých sil vy---u--žil.
 chci mít rád, a chci je vy---u--žít.

ROZ-
 KAZAL.
 ABY SE
 Z TĚMNOSTI
 SVĚTLO
 ZABLESKLO
 II.KOR.4.

2
1970

Z OBSAHU:

Čistý život	1
Tri skúšky	4
Písmákum	7
Věrou rozumíme	8
Zmařený den — báseň	12
Formálna pobožnosť	13
Křesťan a rodina	15
Proste a bude vám dáno	16
Křesťan a cirkev	18
Po stopách apoštola Pavla	19
Oblak svědků	21

ŽIVÁ SLOVA

ČASOPIS KŘESŤANSKÝCH SBORŮ V ČESkoslovensku

Vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na půl roku 15,— Kčs, jednotlivá číslo po 5,— Kčs. Administrace časopisu: Josef Holubec, Trávník 1432, Vsetín. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí.

Reg. číslo R 5078

Stalo se kdysi...

Jeden bohatý mladý kníže vyplášil na lov vysoké zvěře bílého křečka. Poděšené zvířátko se marně snažilo uniknout jezdci na koni, který je pronásledoval z pouhého rozmaru. Vtom se před nimi objevil široký příkop plný bahna. Jak se kníže podivil, když se křeček nevrhl z pudu sebezáchovy do příkopu, ale zastaviv se, očekával odevzdaně jistou smrt. Na udílený dotaz dostal od doprovázejícího jej lesníka tuto překvapující odpověď: „Tato zvláštní odrůda se vyznačuje typickou vlastností — raději zemře, než by si pošpinila svůj bílý kožich!“

Tato slova mocně zasáhla mladého muže... Před jeho duševním zrakem rázem vyrostly všecky životní situace, v nichž se pošpinil. Jak brzy si znevážil rad svých bohobojných vychovatelů, nechal se ovládnout svými špatnými sklony, svou neukázněností upadl — ano, přímo se vrhl střemhlav do bezuzdného, prostopášného života — do mravného bahna! A toto nerozumné zvířátko volí i v největší životní nouzi raději smrt než poskvrnu! Uznal ve svém srdci, že bílý křeček je více hoden života než on sám — knížel Vzal jej do svých zahrad, svěřil péči služebnictva a do svého erbu přijal heslo: „Lépe zemřít, než se poskvrnit!“, jímž se od té doby důsledně řídil...

„Čistota“, „čistý život“, „čisté mládí“? **Co to je vůbec „čisté“ a lze „čistým“ být?** Existuje nějaká spolehlivá etická hodnota, která by nepodléhala změnám, nebyla závislá na okolnostech, na vývoji lidského myšlení — byla nadčasová? Není posléze i ta neurčitá, individuální lidská touha po mravní čistotě a krásě, která v nás bezesporu je, pouhou utopí, něčím pošetilým, nám vlivem druhých vnučeným, nesmyslem, zatřesením nebo dokonce překážkou „normálního lidského životního projevu“? Co je vůbec oním „bahinem“, lze je vyloučit, lze ochránit člověka před posvárněním — a je to nakonec účelné? Není pro mnohého již pozdě? Lze nabýt ztracené čistoty, obnovit promarněný „mravní kapitál“? Jsou vůbec lidé, kteří dovedou čistě žít? Nejsou nakonec pokryti nebo podivnými lžemi neschopnými praktického života? Může vůbec to mravně čisté a krásné ohštát, aby nebylo pošlapáno, odstraněno, zničeno? Kolik zdánlivě nerozrešitelných otázek — a přece tak jednoduchá odpověď! Je zde ona spolehlivá, nadčasová etická hodnota, onen ideál mravní krásy dosud nikým nepřekonaný, protože je nepřekonatelný!

Není nakonec všechno to „mravní bahno“ důsledkem opuštění principu lásky v životě člověka, důsledkem sobectví jednotlivců, společnosti, národů — budování na píska a ne na skále? Není lidské sobectví otcem vší pýchy a ještětnosti, závisti, lži, přetvárfky, nepoctivosti, kořistnictví, bezohlednosti, svářů, roztržek, nenávisti, ubližování, vražd, válek? Pouze láska — opravdová láska — je opakem tohoto sobectví a jejím dokonalým vzorem je právě On — Ježíš Kristus! I mateřská láska, která je nejnesobečtějším a nejušlechtilejším projevem lidské lásky se jí nevyrovnaná svým úzkým zaměřením. Kristova láska je pro každého bez rozdílu — i pro ty nejhorší mravní ztruskotance, dokonce i pro Jeho nepřátele a hanobitele. Tato láska však není pouze ve slovech, ale zejména v činech — v onom obdivuhodném, předivném projevu za nejtěžších a nejnepříznivějších okolností, kdy vyvrcholily projevy zloby a nenávisti, křivdy a bezpráví, nevděku a pohrdání, lidského cynismu — na golgotském kříži! Jaké to vítězství pokory nad pýchou, tichosti nad vášní, poslušnosti nad vztourou, ušlechtilosti nad nízkostí, LÁSKY nad nenávistí, „čistoty“ na „bahnen“! Golgotský kříž je nejvyšší nadčasovou, trvalou, nepřekonanou a nepřekonatelnou mravní hodnotou, jakou kdy lidstvo poznalo a Ježíš Kristus oním věčně inspirujícím mravním ideálem, bez něhož se člověk neobejděl. Jestliže lze něco nazvat „božským“, pak je to to, co nám Ježíš Kristus předvedl, zjevil, odkázal svým dokonalým člověčenstvím, které tak dokonale září nad tím vším, co jsme, máme, usilujeme, toužíme ...

Můj příteli! Toužíš po dobrutě, pravdě a kráse? Jsi této své touze věren, nebo ji utrácíš, odhaduješ a klesáš do bahna neklidu, nespokojenosti, beznaděje a cynismu — zouflalství z toho, co je kolem tebe a co je v tobě? Jsi už tak zklamán, že už ani nechceš nebo nepotrebueš něco čistého a krásného? Jsi spokojený se svým životem, se svou poskvrnou, s „bahnen“? Tobě se v něm líbí? Nelži sám sobě a nezabíjej sám sebe! Buď věren hlasu svého srdce — tciče po dobru, pravdě a kráse! Nikde jinde ji nenajdeš a v nikom ji neuzříš v tak křišťálové „ČISTOTĚ“, jako v Ježíši! Jen u Něho lze pochopit pravou mravní čistotu, jen od Něho lze přijmout očištění — odpuštění svých poklesů a pochybení, když k Němu přijdeš jako ta „ztracená ovečka“, kterou přišel hledat a za níž položil svůj život, jen v životě s Ním lze nabývat „čistého života“ — poznat, pěstovat, prožívat „čisté mládí“. Kéž bys Jej poznal nejen jako svůj ideál, ale též jako svého zachránce, který se za tebe obětoval, aby ti mohl odpustit, který ti dává sílu k novému živo'u a přiležitost k službě lásky tvým nejbližším, přátelům, všem lidem!

A ty, můj drahý bratře, který říkáš, že On je tvůj a ty Jeho, protože ses Mu oddal, který Mu věříš, že se za tebe na kříž obětoval z lásky (Gal. 2:20), který věříš v očištějící moc Jeho drahé krve (1. Jan. 1:7), který jsi Jeho VYZNAVÁCEM — můžeš říci též, že jsi Jeho UČEDNÍKEM? Vždyť On má tolik vyznavačů, kteří se k Němu hlásí, ale tak málo učedníků, kteří se od Něho učí a ještě méně následovníků, kteří jsou ochotni v jeho šlépějích chodit!

Mám-li se od někoho UČIT, musím jej pozorovat, sledovat, zabývat se jím, musím poznat a porozumět! Sleduj Pána Ježíše, dívej se na Něj, jak je ukázán v novozákonních spisech Písma a jak je předznamenán v celé židovské historii, ceremonioli a podivuhodných, rozumem nevysvětlitelných proroctvích starozákonních knih Bible. Nikdo z lidí nemá takové svědecť již staletí a tisíceletí před svým narozením, za svého života a po svém odchodu, jako On! Nikde a u nikoho jiného nepochopí tak dokonale, co je skutečná láska, nikde a u nikoho ji v takové plnosti nenalezeš, nikde a u nikoho se jí nenaučíš, neboť pouze u Něho je dokonalé spojení lásky s pravdou a naopak, dokonalé spojení lásky s čistotou a naopak, lásky počátkem i koncem — smyslem všeho bytí, zjevením dokonalé blaženosti a štěsti — jediným vítězným řešením všech neřešitelných problémů v lidském životě!

Ano, čistý život vyžaduje ZABÝVÁNÍ SE JEŽÍSEM KRISTEM! (Žid. 12:2, Pláč. 1:12)

Mám-li se od někoho něčemu NAUČIT, musím být pozorný, ochočný, snaživý a pilný — ukázněný! Musím nejen slyšet, ale poslouchat! Uváděj ve svou každodenní praxi Jeho příkaz:

1. Zapří sám sebe,

2. vezmi svůj kříž,

3. následuj Mne (Mat. 16:24)!

Nic z něho neuber, neodlož! To pořádí neporuš! Bez sebezáporu nebudeš umět pro Něho nic odložit, dát, obětovat, snést! Bez sebezáporu zůstaneš vždy jen ledabylým, líným, neochotným, pohodlným, zbabělým, povrchním — „lacinným křesťanem“ vyhýbajícím se kříži, neschopným jej nést, natož jej brát ochotně na sebe! Jak snadno se lze vyhnout kříži — nepříjemnostem v životě pro Krista — když se prostě přizpůsobíme svému bezbožnému, „mravně zbabnilému“ okolí! Teprve ten, kdo splní i ten druhý bod, je schopen následovníctví a přijmout onu mravní sílu, v níž plní své pravé lidské poslání! Ano, čistý život vyžaduje POSLUŠNOST KRISTOVÝCH PŘÍKAZŮ, jinak jsi k pohoršení nevěřícím a oporu odpůrcům Kristovým (Mat. 5:13—16).

Mám-li se od někoho a u někoho VYUČIT, musím obstát v Jeho zkouškách a to tím přísnějších, cím odpovědnější je postavení, které toužím zajmout! Zde nejde pouze o sebezápor, o nesení kříže, o následování. Zde jde o „smrt sobě samému“ — svým věcem, o „ukřižování s Kristem“, o „zjevení Ježísova života v našem smrtelném těle“ (Rím. 6:2—4, 11—13, Gal. 2:20, 2. Kor. 4:6—11).

Tento výchovný cíl křesťana je nemyslitelný bez velkých životních zkoušek a chceš-li — proher, aby nakonec přece jen Bůh slavil svůj triumf v Kristu při tobě — abys dorostl do „královského charakteru“ — dozrál pro svůj věčný, nebeský úkol — své věčné postavení a stav mimo tu oblast smrtelnosti, mdlob a bíd (Jan 14:1—4, 2. 5:1—9, 1. Jan. 3:1—3).

Ano, čistý život vyžaduje TRPĚLIVOSTI a VYTRVALOSTI — VĚRNOSTI ve zkouškách výry, naděje a lásky!

Kéž pochopíš a poznáš, co je čistota, který život je hoden přívlastku „čistý“, kéž prožíváš „ČISTÉ MLÁDÍ“ u Pána Ježíše, s Ním a pro Něho — pro své blízní! Což není On více než tvůj osobní ideál? Není tvůj osobní Spasitel - Zachránc, kterému nepříšlo nic za těžko pro tebe z lásky obětovat — i Svůj vlastní život? Není tvůj nejlepší a nejdůvěrnější Přítel, který ti Svou oběť zjevil, jakou úžasnou cenu má pro Boha tvá duše? Není tvůj Pán, jemuž cele náležíš, takže už nejsi sám svůj ani již nemáš vlastně práva rozhodovat sám nad sebou, ale ptát se po Jeho přání?

- Skutočný život křesťana ji nie to, čím by chcel byť, ale to, čím je.
— Nestačí iba hovorit o lásce k pravde, ale treba hovorit pravdu s láskou.
— Čím budeme vyššie, tým budeme menší a čím budeme menší, tým budeme vyššie.

-jk-

Jméno a příjmení:
Den, měsíc a rok narození:
Rodiče:
Národnost:

VYSVĚDČENÍ

3 SKÚŠKY

Podnebení za

ročník:

I. pololetí

II. pololetí

Pracovné predmety:

**OCHOTA
ODVAHA
OPRAVDOVOST**

Každý študent vie veľmi dobre, čo to je skúška. Kto sa chce uplatniť v živote, musí nadobudnúť kvalifikáciu v škole, ktorá sa potvrdzuje skúškou. Niekedy sa tá skúška aj nepodari na prvý raz a musí byť opakovaná. Skúšky, najmä na vysokých školách, sú ako sito. Študenti často spomínajú: „Začínať nás v prvom ročníku štyristo, no teraz na konci je nás sotva štvrtina.“ Hovorí sa o veľkej „úmrtnosti“. Býva to akousi cťou pre absolventa – prejsť celým štúdiom a všetkými skúškami práve tam, kde je veľká „úmrtnosť“ študentov. Takým sitom prejdú iba tí najlepší z najlepších.

A či sa štátu vyplatí hradieť štúdium toľkým študentom, keď iba menšia časť z nich štúdium dokončí? Iste sa to vyplatí, inak by to štát nerobil. Tí študenti, ktorí prešli všetkými skúškami a školu absolvovali, majú potom pri niesť štátu úžitok za seba i za tých, ktorí na skúškach neobstáli.

Tiež každý vojak vie, čo je to výcvik spojený so skúškami. Suvorov už dávno hľásal zásadu: „Tažko na cvičišti – ľahko v boji“. Výcvik sa robí podľa tejto zásady. Nie každý vojak ho zvládne. Ti vojaci, ktorí majú vykonávať najdôležitejšie úlohy, majú výcvik najťažší a skúšky najprísnejšie.

Akým si študentom pri skúške, akým si vojakom pri výcviku a službe, takým budeš človekom v živote.

BOŽÍ VÝBER

V dávnej dobe Boží Ľud – Izrael – bol povolaný skrze poslušnosť Božích prikázaní k požehnaniu. Nie vždy však bol poslušný a vtedy ani nebol požehnaný, ale trpel útlak od okolitých národov. Tak tomu bolo i za doby sudecov, keď Madián utláčal Izraela. O tom čítame: „A synovia Izraelovi robili to, čo je zlé v očiach Hospodinových. A Hospodin ich vydal do ruky Madiána sedem rokov“ (Sd. 6:1). Madiánske hordy drancovali polia a osady, Ľud žil v biede a pod útlakom. V takejto situácii Boh povolal mladého Gedeona, ktorého povzbudil a vyslal do boja za slobodu svojho Ľudu (vid. nulté číslo tohto časopisu). Gedeon poslúchal. Najprv ho vyskúšal Boh, potom si on dovolil vyskúšať Boha. Obe skúšky dopadli dobre. Gedeon dokázal svoju vernosť Bohu (6:25–32), potom Boh dokázal svoju totožnosť (33–40).

1. SKÚŠKA OCHOTY

Gedeon rozoslal poslov po celom Izraelovi, aby zhromaždil bojovníkov. Potom nedočkavo vyzeral, kedy sa poslovia vrátia a koľko bojovníkov sa ochotne zhromaždi. Príde niekto? Nebude sa Ľud báť? A či ich bude dosť? Ved len nedávno videl, ako nespočetné ozbrojené hordy Madiánov tiahli zemou a všetko lúpili a drancovali. Mohol pozorovať len vzlykot žien a zafaté, no bezmocné pásťe mužov. Čo nebolo dobre skryté, všetko pobrali Madiáni – potravu, obilie, dobytok, celé bohatstvo zeme. „Koľko budem mať bojovníkov?“ premýšľal s obavou.

Na túto otázkou si čoskoro mohol dať sám odpoved. Na jeho výzvu prišlo 32 000 mužov z celého Izraela. Tridsaťdva tisíc mužov zložilo skúšku ochoty. Bola to veľká armáda. No proti Madiánom to bolo predsa len málo. Nevyrovnaní sa im ani počtom, ani výzbrojom.

Každý kresťan je bojovník. Ten, kto poslúchal výzvu Pána Ježiša Krista a pristúpil ochotne k Nemu, musí počítať s bojom. Ved jeho blízni sú olúpení a podmanení. Je to tiež len ovocie neposlušnosti voči Bohu, ovocie hriechu. Treba ich vyslobodiť z ruky nepriateľa. Nepriateľ je mocný a krutý. Olúpil Ľudí o pravé hodnoty a ponechal im iba náhražky. Niet pokoja, niet pravej radosti, niet lásky. Náhražok za tieto veci je však dosť. Boj o tieto olúpené duše sa vedia na kolenach a s Božím slovom v rukách, v živote i v ústach.

Pridal si sa ochotne ku Kristu? Potom si zložil prvé skúšky – SKÚŠKU OCHOTY. Hodne je tých, ochotných, no čo do počtu, nepriateľ je v obrovskej presile.

2. SKÚŠKA ODVAHY

Gedeon videl, že má málo bojovníkov. Tak málo, že by ich najradšej poslal domov a boja by sa vzdal. Tu sa rozhodol vyskúšať Božiu totožnosť, o čom bola už prv zmienka, aby nadobudol istotu. Aká to trúfalosť – skúšať Boha! No Boh sa dal vyskúšať, vidiac Gedeonovu úprimnosť. Boh sa má k úprimnému úprimu.

Po tejto skúške Boha a akom-takom uistení sa Gedeon s Ľudem včas ráno rozložili táborm pri studni. To urobili dobre. I v tvojom živote, mladý a ochotný Boží bojovníku, je dôležité, aby si sa včas ráno „rozložil“ pri studni. Nielen prejsť okolo studne, nielen sa ovlažiť, ale sa pri nej včas ráno utáboriť, to je k tvojmu požehnaniu. Cerpaj včas ráno zo studnice Božieho slova! To je dobrá príprava na boj.

Tam pri studni, zavznieva Boží hlas prekvapivo ku Gedeonovi. A ešte väčšie prekvapenie pôsobia mu Božie slová: „Primnoho je Ľudu, ktorý je s tebou, než aby som dal Madiána do ich ruky, aby sa nechlúbil Izrael proti mne a nepovedal: Moja ruka mi spomohla. Preto teraz vyhlás tak, aby Ľud dobre počul a povieš: Ten, kto sa boji a trasie sa, nech sa vráti a utiahne sa od vrchu Gileádovo“ (7:2–3). Má veriť svojim ušiam? Naozaj to Boh hovorí? Nie je to hlas zo strany nepriateľa, ktorý chce tak oslabiť jeho vojsko?

Gedeon vyhlásil Ľudu Božie slovo. Potom iste vyjavene hľadel, čo sa deje. „A tak sa vrátilo z Ľudu dvadsaťtisíc mužov a desaťtisíc zostało.“ Tak, teraz sa ukázala ich „ochota“! Keď stáli tesne pred bojom, keď videli nepriateľa na severnej strane, keď sa mali už-už dať do boja, ich srdce sa ľaká, nemajú odvahu. Ci nevideli, ako Gedeon vyskúšal Hospodina? Iste to pozorovali. No tomu, kto nie je cele zakorený v Bohu, zázraky a znamenia viery nepridajú. Tito boli ochotní iba teoretičky, podmienečne. Boli ochotní sa postaviť na stranu vlastencov, ale len potiaľ, kým nehrozilo bezprostredné nebezpečenstvo. Teraz boli tesne pred bojom. V najozajstnejšom boji sa kladú životy, utržujú rany, znášajú bolesti. Včas ráno táborm pri studni, to je sice nutná príprava pre boj, ale to ešte nie je boj samotný. Viac ako dve tretiny bojovníkov sa vracajú domov, prepadajú na druhú skúšku – SKÚŠKE ODVAHY. Niky z nich nebudú dobrí bojovníci. Tu sa zaznamenala dvojtretinová „úmrtnosť“. A či bude možné skúšku opakovat? Bude povolený „opravák“?

Tito „zbabelci“ už do boja nezasiahli. A čo ty, môj spolumladý kresťan-bojovník? Ochota u teba je, lebo sa hlásiš ku Kristu. Aj pri studni Božieho slova často sedávaš. Nie je však tvoja ochota iba teoretická, podmienečná? Máš odvahu bojovať za večnú záchrannu duší svojich blížnych? Svedčíš o Spasiteľovi? Necúvneš, keď si začínaš uvedomovať, že pri tom je možné utržiť posmeh, diskrimináciu, bolest? To patrí k boju. Dve tretiny cívli. Ty však zostaň! Pán Ježiš tiež zostaľ, necúvol v oveľa fažšom boji.

„A spravodlivý bude žiť z viery. A keby sa utiahol, nemá v ňom záľuby moja duša. Ale my nie sме ľudmi, ktorí by sa utiahovali do zahynutia, ale ľudia viery dobyť dušu“ (Žid. 10:38–39).

3. SKÚSKA OPRAVDOVOSTI

Boh nepotrebuje mnohých, ale cele Jemu oddaných, opravdových, horlivých bojovníkov. Božie boje sa nevedú silou ramena, silou zbraní, ale silou „kolien“, silou viery. Boh nepotrebuje desať tisíc – hoci ochotných a smelých.

„A Hospodin riekoł Gedeonovi: Ešte je toho ľudu primnoho. Zaved ich dolu k vode, tam ich skúsim“ (7:4). Božia skúška bola prekvapujúca a najfažšia. Bojovníci ani netušili, že sú skúšaní. Gedeon ich zaviedol k potoku, kde ich Boh pozoroval. Každý z bojovníkov mal právo piť – a toto právo využili. Plní telesnej žiadosti zafahli na brehu potoka ústami až k vode a žiadostivo pili. Mali na to právo. Bolo to však „bojové chovanie“? Dopustili sa viacerých chýb:

1. Pozabudli na boj, stratili ostražitosť, nepozorovali nepriateľa.
2. Vystavovali sa nebezpečenstvu prechladnutia.
3. Zatažili svoj žalúdok.

No boli medzi nimi aj iní. Tí, neprestanúc ostražito pozorovali okolie, načierali vodu rukou a tak pili a ovlažili sa. Nezabudli na boj, ich chovanie tomu nasvedčovalo. Týchto bolo tristo mužov. Gedeon ich oddelil osobitne na príkaz Boží. „A Hospodin riekoł Gedeonovi: Tými tristo mužmi, ktorí chlípalí, vás zachránim a dám Madiana do tvojej ruky. A všetok ostatný ľud, nech odídu každý na svoje miesto (7:7).

Si Boží bojovník? Máš bojové chovanie? To sa vidí pri vodách tohto sveta. Máš právo z nich piť – ale ako to robiš? Myšliš na boj, keď z nich pijesť? Alebo si ich tak žiadostivý, tak nimi zaujatý, že si nimi až zajatý? Môžeš mať hociakú veľkú odvahu, to nič neplati, ak nie si pre boj – pre záchrannu duší – cele zapálený. Niekoľko má odvahu v prirodzenosti. Odváži sa svedčiť vásade, no jeho svedectvo nevyviera ani tak z túžby zachrániť dušu, ako z túžby vyniknúť, upozorniť na seba. K odvahе treba pridať horlivosť a odriekanie si práve tých vecí, na ktoré máme právo. Boží bojovník nevyužíva všetky svoje práva, pretože by mu mohli poškodiť v boji.

„Všetko sмиem, ale nie všetko prospieva; všetko sмиem, ale ja nebudem ničim ovládaný. Všetko sмиem, ale nie je všetko užitočné. Všetko sмиem, ale nie všetko vzdelaťa“ (1. Kor. 6:12; 10:23). To je známe pravidlo apoštola Pavla.

SÁM BOH pozoruje a oddeľuje tých opravdových. To nie je ponechané na človeka. Tu nie je možná pretvárka.

Z pôvodného počtu „ochotných bojovníkov“ zostalo 300 mužov. Menej ako 1 percento. Tak sa zdá, že i medzi nami je asi taký podiel skutočných, Bohom vyskúšaných a prijatých, vysoko kvalifikovaných bojovníkov. Chceme byť medzi nimi!

VÍTAZIACE ZBRANE

Bojovníci boli vypravení do boja bez mečov a štítov, bez lukov a šípov. Smiešne málo ich bolo a ich zbrane boli podivné: každý mal trúbu, džbán a v ňom horiacu faklu. V noci obkolesili madiansky tábor a keď stáli každý na svojom mieste, na povel začali trúbiť a rozbili džbány, aby bolo vidno svietiace fakle. Medzi Madiami nastal zmätok, vraždili sa v tme medzi sebou a dali sa na útek. Do ich prenasledovania sa potom už zapojil celý Izrael. Víťazstvo bolo Hospodinovo.

Našou úlohou je:

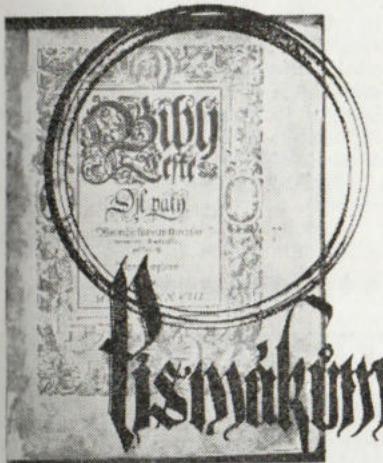
1. Rozbiti hlinený džbán, tj. vzdať sa svojho „ja“, aby bolo vidieť naše svetlo. „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľudmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach“ (Mt. 5:16).

2. Trúbiť – hovorí Božie slovo.

To je svedectvo životom i slovom. Každý má stáť na svojom, od Boha určenom mieste. Také svedectvo býva užitočné a pôsobí víťazstvo.

Nuž, ako prospievame v Božej škole? Ako sme obstáli v jednotlivých skúškach? Ak sme prepadli, je ešte možný „opraváku“. Budme ochotní i odvážni i opravdoví. Ak takými nie sме, Bohu to neuberie na sláve, On i tak pride k svojmu cieľu, no my sa pripravujeme o požehnanie a odmenu víťazov.

Iba jedno percento opravdových bojovníkov, horlivých svedkov! Či sa Pánu Ježišovi oplatilo pre to zomrieť? Ved povolaných i spasených je omnoho viac. Isteže oplatilo, inak by to nebolo urobil. My máme svedčiť i za tých, ktorí tak nečinia. Pán je naším pomocníkom.

(Pokračování)

ZNOVUZROZENÍ

Oddelení duše od tela nastává v okamžiku pirozené smrti. Na oddelení človeka od Boha se dívá Písma ako na „duchovní smrt“. Je to následok hříchu (Ef. 2:1). Každý človek se narodil na svět s týmž pirozeným životem, jaký měl Adam. Jeho život je vhodný k existenci na této planetě a za určitých podmínek v ovzduší kolom Země, jeho život však vůbec není vhodný pro existenci v nebi. „Nenarodi-li se kdo znovu, nemůže vidět království Boží“ (Jan 3:3). Jsme znovuzrozeni z Ducha a skrze slovo Boží (Jan 3:5, 1. Petr. 1:23).

- Nejsme znovuzrozeni skrze krev (přirozené narození),
- z vůle těla (vlastní rozhodnutí, vlastní úsilí),
- z vůle muže (jednání ještě někoho, kněžskou přímluvou či pokřtěním vodou).

Ti, kdo jsou zrozeni synové Boží, obdrželi tuto moc přijetím Krista, vírou v Jeho jméno (Jan 1:12, 13).

Znovuzrozením dostáváme nový život, stáváme se novým stvořením v Kristu. Staré věci pomíňuly, všechny jsou nové (2. Kor. 5:17). Oblékáme nového člověka (Kol. 3:10). Můžeme a měli bychom chodit v novotě života.

Jako synové Boží jsme též dědicové Boží (Gal. 4:7) a spoludědicové Kristovi (Rím. 8:17), jsme předmětem Otceva trestání, které je jenom pro syny, jež On miluje (Žid. 12:6).

V souhrnu tedy znovuzrození znamená udělení věčného života, je to změna – ze smrti do života. Jenom znovuzrozeni jsou spaseni. Božím úmyslem ve znovuzrození je to, abychom byli prvotinou Jeho stvoření (Jak. 1:18), dědici dědičství (1. Petr. 1:3, 4) a činitele dobrých skutků (Ef. 2:10).

SYNOVSTVÍ

Tento pojem, vyskytující se jenom v listech apoštola Pavla, znamená doslova „jmenování, určení za syny“. Znamená to uznání dětí jako takových, ktoré zaujímají svá miesta ako dospělí synové v rodině. Není možno to spojovať s moderní představou „adoptování“ dětí, které se v rodině,

jež si je přisvojuje, vůbec nenarodily. Je to spíše Boží prohlášení, že přijímá Své znovuzrozené dítky jako syny se všemi zákonnými právy dědictví v Kristu. Jako všechny ostatní věci ve spasitelném Božím díle je i synovství přijímáno vírou v okamžiku spasení, bez ohledu na to, zda věřící ví o této skutečnosti či nikoliv (právě tak, jako novorozené dítě dostává všechna práva a vymoženosti, plynoucí ze skutečnosti, že se narodilo v ušlechtilé rodině, v okamžiku přirozeného narození, ačkoliv si to uvědomuje až v pozdější době). To není to „druhé požehnání“. Ačkoliv jsme syny učiněni při znovuzrození, budeme jako takoví prohlášeni až tehdy, když Kristus přijde v slávě. Již máme Duha synovství, ale ještě čekáme plné projevení tohoto synovství (Rím. 8:15, 23).

Důkazy synovství v životě křesťana jsou: jeho vedení Božím Duchem (Rím. 8:14), oddělení od světa (2. Kor. 6:14–18), vítězný život (Zjev. 21:7), trestající kázeň Otcova (Žid. 12:6–8).

POSVĚCENÍ

Zatímco existuje denní praktické posvěcování, o němž většina věřících

(Pokračování příště)
Připravil OKI

Každá generace zkoumá příčiny selhání v minulosti a hledá poučení. Dnes je to téměř vášní a pro ustavičné hledání příčin lidé zapomínají na nutnost činu, aby se život změnil. Jako věřící lidé víme, že největší zákonitost, která znásilňuje osudy světa, je jeho porušení, v Bibli označené jako „zákon těla hřicha“. Svět to nemůže pochopit. Křestan by však měl vědět, že „vše tak musí být, aby se naplnilo Písmo. Přesto jsme povinni přezkušovat svůj postoj a úkol v životě. Následující úvaha chce ukázat některá východiska z rozporů, do nichž se věřící dostává zásluhou tradičních názorů „víry“. Pro nedostatek místa nelze se zabývat jednotlivostmi známých problémů. Snahou je ukázat všeobecně na nutný nový přístup k „starým“ otázkám.

Technický věk je považován za likvidátora víry. Nová generace je vychovávána k analytickému, realistickému a kritickému myšlení. Připomene-li k tomu platnost relativity s možnostmi mnohoznačného pohledu na všechny jevy, může se mnohemu zdát, že je „všemu věření“ konec. Podstata věci je však zcela jiná.

Z hlediska dnešního světa se lidé oprávněně ptají na příčiny, hledají fakta, důkazy, rozebírají následky atd. Proč by měli k otázkám víry, (theologickým), přistupovat nekriticky? Ve vzájemném střetávání krytalizují nejrůznější hlediska, od liberálních až po konzervativní. Zatímco jsou v našich kruzích „liberální“ teologické názory odmítány, působí druhá krajnost nesmírné potíže, zejména mladým lidem. Co máme dělat?

1. UPŘÍMNE ZKOMAT SVÉ NÁZORY A PŘEDSTAVY.

Zpravidla se jedná o „věci, které nelze viděti...“ Zde se může jednat o omyle minulých generací. Lidé tehdy, jako dnes, hledali odpověď na záhady světa a stvoření. Možnosti poznávání byly na nízké úrovni, v určitých oblastech lidské vědění selhalo docela. A tady si křesťané pomáhali „cestou víry“. V knihách Starého zákona viděli všeobecné poučení pro všechny problémy. Misto skromného přiznání, jak je formuloval žalmista — „divnější jest umění tvé nad můj vtip, vysoké jest, nemohu k němu...“ (Žalm 139:6) — vytvořili si konečné řešení o všech záhadách.

To bylo stejně nemoudré a nedokonalé jako vyslovování chybnejch teorií učenými tohoto světa. Křesťané často chybují v tom, že „věří“, kde by měli myslet, a rozumují tam, kde by měli více věřit.

2. UCIT SE ROZLIŠOVAT.

Jsou věci, které patří výhradně víře, ale jsou jiné, které náležejí do oblasti rozumu. Bible jasné hovoří o věcech, „které rozumem pochopeny bývají“ (Rím. 1:20). Z tohoto místa lze poznat, že to jsou právě problémy hmotného světa a jeho nesmírná tajemství. Je nesprávné řešit pomocí Bible věci „rozumové“. Názory „o stvoření světa“, „o dějinách lidstva“, „o tajemství života“, které se zrodily zmíněnou cestou, jsou trapným nedorozuměním.

3. VYVAROVAT SE MARNÝCH DISKUSÍ, přesvědčování, dokazování či osočování. Máme o tom jasné pokyny v Písme (1. Tim. 1:4; 6:4; Tit. 3:8-9).

4. PŘIJMOUT VÝSLEDKY LIDSKÉHO BÁDÁNÍ tam, kde jde o prokázaná fakta. Nesnižovat význam pokroku a techniky, ani je nepodceňovat. Ale pozor! Nečiňme ukvapené závěry, jako to činí svět, který pro omyle „cirkve“ zavrhuje samého Stvořitele a hledá řešení všech problémů ve vědě.

5. UKAZOVAT NA TO, že zásadní otázky člověka — svědomí, morálky, vůle, chtění, citů a všeho toho, co obyčejně hledá pod pojmem „štěstí a krásy života“ — nejsou řešitelné v oblasti vědy. Z bludného kruhu rozumování a filosofování nás nevyvedou ani matematické vzorce, ani fyzikální, chemické či biologické procesy, ani teologie, ani uspokojování potřeb a žádostí člověka. Z tohoto labyrintu světa člověka vysvobodí také MOUDROST jiného rádu, jež jest v tajemství skrytá, kterou Bůh předuložil před věky k slávě naší, již žádný z knížat (=mocných, učených) světa tohoto nepoznal“ (1. Kor. 2:7). Tuto spasitelnou, tj. vysvobožující moudrost nám přináší Bible.

6. HLEDAT ÚČINNĚJŠÍ CESTY K LIDSKÉMU SRDCI.

Jak přimět člověka k přemýšlení o významosti života, o té druhé alternativě, že totiž smrti nemusí být všemu konec!

To je práce nesmírně těžká. Člověka dnes netrápí hrůzy pekla, neláká věčná blaženosť. Je necitlivý k hlasu svého svědomí, netrápí se nad nemorálností. Je necitlivý k duchovním otázkám. Všechno měří jedním měřítkem: hmotou a prospěchem. Proto také nezná řešení na bolest, neštěstí, nespokojenost.

Zvěstujme proto evanđelium Kristovo jako moc Boží (Rím. 1), ne jako dogma, či „myšlenkový systém“. Bible není vědeckou knihou, ale otřesným svědecem o hříšně cestě člověka, o úžasné možnosti jak nalézt Boha, který promění naše staré v nové, o věcech — které oko nevidělo, ucho neslyšelo a na mysl lidskou nevstoupily — a mohou být pochopeny také vírou. K tlumočení těchto tajemství používá Bůh nejběž-

nějšího prostředku, jímž je lidské slovo, mluvené a psané z Jeho podnětu. Je to zjevení Boží v dějinách, zákonech a nařízeních, spravedlivých soudcích, v písničkách a básních, proroctvích, viděních, podobenstvích, životních příbězích apod. Přitom nic z toho, co je v Bibli psáno, nechce být samoučelné. Nechce být dějinným faktem či vědeckou poučkou. Kdyby Písmo sv. bylo tím, zač je lidé chtějí považovat, ztratilo by svůj charakter „věčného, nepomíjitelného slova“.

Bible nechce uváret nás světový názor, ani naše představy o vesmíru — které se nutně časem mění podle úrovně vědění — ale ukázat na jiné principy bytí, na „zákon ducha života, vysvobojujícího od zákona těla hřicha“ (Rím. 3:2).

Je nezodpovědné, považujeme-li obraznou řeč Bible za neměnná vědecká „fakta“ a stavíme-li je jako protiargument na pospas lidské kritice.

Bible přece nevyvraci poznané lidské pravdy o životě světa, nepřesvědčuje, že „černé je bílé“ či naopak, nechce nás odvracet od velkoleposti kosmu a haně krásy stvoření. Žel, nemoudří křesťané to často činí a to dokonce ve jménu pravdy. Je trapné slyšet kázání nebo výklad Písma v duchu přežitých, neplatných názorů o životě a vesmíru. Bůh také nechce, abychom byli naivní či kloupi, ale naopak, rozumní a opatrní (Být v opovržení u světa pro „bláhové kázání“ slova kříže je docela něco jiného!) Jestliže věda k objasňování „věci stvořených“ musí neustále rozširovat pole působnosti, tím více se musí věřící lidé přičinit o živé, aktuální poznávání Písma, o praktické využití v každé přítomnosti. Žel, na mnohých kazatelnách se zastává názor, že se musí setrvat navzdory všemu u starých výkladů. To bývá podpořeno aplikací citátu: „Jak praví Písmo“ nebo: „Tak jest psáno“. Ve skutečnosti nejde o učení Písma, které by bylo ohrožováno, ale o jeho lidskou interpretaci. Přitom nic se nemusí měnit, co je věčně pravdivé. Jde o to, abychom poznali, že má Bible mnohem hlubší smysl, než jaký jí dovedeme přisoudit. Nechťejme všemu dávat konečnou hodnotu. Je to stejně bláhové, jako vtěsnávat nekonečno času a prostoru či věčný život z Boha do bájně představování „kouzelného“, „pohádkového“. Takto preparovaná „Boží pravda“ se zdá mnohým křesťanům přijatelnější. Naproti tomu skutečnosti o stamiliónech roků, o zákonitém vzniku všechnomíra, o přeměnách energie a hmoty je děsí. A přece jsou charakteru věčného Boha mnohem přiměřenější i důstojnější.

Nebojme se objevovat nové a živé krásy Božího slova. Vždyť je nevyčerpateľné, jeho poselství nelze nikdy uzavřít. Musí nás oslovovat v každé době. Spasení člověka a jeho nástup do oblasti „nového stvoření“, tj. věčného, není přece malicherné hovění na naivních představách. Je to velkolepý rozhled ve světle Bohem zjevené pravdy do minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Ze slova Božího na nás vane svěží vánec věčného, nekonečného, nadsvětného. Studium přírodních věd pomáhá věřícímu lépe vidět Boží moc a slávu. Věda nás seznámuje s divem toho, co z vůle Boží povstalo. Věra nás chce seznámit se Stvořitelem.

Vraťme se k úvodnímu citátu: „Věrou rozumíme, že věkové učinění jsou slovem Božím...“. To je nádherný návod k pochopení otázek kolem „stvoření“ a k porozumění zdánlivých sporů mezi vírou a vědou, Stvořitelem a stvořením. Svědectví Bible o Bohu a jeho příchodu na zem v Kristu Ježíši jako Spasiteli světa jest realitu v této významnosti.

Věra i věda, ať se zdají být rozporné, musí jako různé póly magnetky ukazovat stále týmž směrem: — K věčnému, nepoznatelnému, nevystižitelnému Bohu-Stvořiteli a Kristu Ježíši-Spasiteli. Křesťan nezavrhuje rozum, vědu, techniku, pokrok. Odmitá však demagogické zneuzití, pavědu a polovědu, které jsou od pravé vědy stejně daleko, jako pověra od spasitelné výry v Ježíše Krista. Základem pravého života jsou duchovní hodnoty: LASKA—RADOST—POKOJ—SPRAVEDLNOST (=ospravedlnění před Bohem). Křesťan ví, že to jsou hodnoty království Božího a že je nelze nahradit napodobeninami z alchymie lidské filosofie.

Křesťan ví, že k rozumu patří víra a k víře rozum. Ne slepá víra. Je-li přístup dnešní generace „analytický“, „kritický“, „věčný“ atd., nic nebrání tomu, aby člověk zkoušel Boha. Kdo zkouší žít, jednat podle slov Ježíšových a podle učení apoštola, pozná sám na sobě, že to není lidské učení, ale z Boha. Ze evangelium Kristovo není legenda či mythus, ale moc Boží, která od základů změní život. Ze modlitba není jen pouhé „ponoření do sebe“, ale živé spojení s Bohem.

Jsme zodpovědní za to, zda to opravdu zkusíme.

E. K.

TIEŽ STE TO UŽ NIEKDE ČÍTALI?

Prechádzali sme sa s hosťom zo zahraničia pred nedávnom po uliciach veľkomesta a navštívili sme aj niekoľko kostolov. Temer v každom nás v predstieni upútal zarámovaný text:

Voláte ma Majstrom a nepýtate sa ma na nič.
Voláte ma Svetlom a kráčate vo tme.
Voláte ma Cestou a nechodíte po nej.
Voláte ma Životom a nežiadate si ma.
Voláte ma Múdrym a nenasledujete ma.
Voláte ma Bohatým a nič si odo mňa nežiadate.
Voláte ma Večným a vyhľadávate časnosť.
Voláte ma Milosrdným a nedôverujete mi.
Voláte ma Všemohúcum a nectíte si ma.
Voláte ma Spravodlivým a nebojíte sa ma.
Keď vás zatratiám, nedivte sa!

Ani by sme sa tomu tak nedivili keby tieto slová boli adresované do radov ludi, ktorí o Bohu a Ježísovi Kristovi nevedia nič bližšie. Tragédia je v tom, že sú to slová pre ludi, ktorí Krista vyznávajú, vedia o ňom pomerne dosť a predsa sa napokon nebudú môcť diviť zatratienu, pretože Kristus a kresťanstvo je pre nich iba pojmom, púhou teóriou. Kto je tomu všetkému na vine? Boh nie. Pán Ježíš tiež určite nie. On sa vo svojich vlastnostiach, ktoré sú tak všeobecne známe vobec nemení. Mení sa len človek a vo svojich rozporoch medzi kresťanskou teóriou a praxou zachádza čím dalej tým viac. Musí to tak byť? Musia sa milióny „kresťanov“ báť zatratienia, pretože je uvedený text adresovaný druhej väčšine? V texte by sa však čakala ešte jedna veta: Voláte ma Spasiteľom a predsa nie ste spasení. A práve v tom je kľúč k riešeniu celého problému. Človek potrebuje najprv Krista ako Spasiteľa, potrebuje vyznať, že celé jeho kresťanstvo je formalitou, a prijať ho do srdca ako Pána. Co myslíte, zmenia sa dakeky v našich kostoloch takéto texty? Zamyslite sa nad tým, individuálne hodnoťme svoj vzťah ku Kristu, pretože je vecou jednotlivca, aby sa aj pre celé spoločnosti stal Pán Ježíš Kristus a jeho učenie realitou.

-jk-

Ezau plakal.

Jidáš snášel strádání s Pánem.

Král Saul horlil pro Boha.

Faraao a Šimon kouzelník nechali modlit se za sebe.

Kaifás vyslovil skvělé pravdy.

Achab se sklonil před ohlášeným soudem.

Herodes rád poslouchal Boží slovo a mnoho i činil.

Všichni tito lidé mohli vykázat mnohé dobro, ale u žádného nevidíme patřičné pokání a víru v oživující slovo Boží. Zůstali stát na poloviční cestě, a proto nedošli spasení a pokoje. Jsou výstražným příkladem pro všechny, kteří se bojí Božího světla, milují svět a vyhýbají se pohanění kříže Kristova. Staňková

Formálna POBOŽNOSŤ

A ako čo Jannes a Jambres sa postavili proti Mojžišovi, tak sa i tito stavajú proti pravde, ľudia skazení na myсли, nedokázani čo do viery.“

2. Timoteovi 3:8

Takto Božie slovo zrovnaťa tých, ktorí majú tvárnosť pobožnosti, s čaro-dejníkmi Jannesom a Jambresom. V čom spočíval odpor týchto ľudí vôči pravde? Keď sa Mojžiš a Áron postavili pred faraónom, aby zázrakmi dokázali, že ich k nemu posielal Hospodin, Boh izraelského ľudu, tak tito dva (sami, alebo ako náčelníci kúzelnických skupín) napodobňovali Árona a tým znižovali účinok divov na faraónovo svedomie. Čo dokázali Mojžiš a Arón, to urobili aj oni, takže nebolo nakoniec medzi nimi rozdiel. Bola tu rovnaká „forma“, „podobnosť“ i keď kvalitatívne rozdielna. Za činmi Mojžiša a Árona stál mocný Boh, za Jannesom a Jambresom moc satanská. Najsilnejší odpor voči pravde, voči Božiemu svedectvu na svete, kladú tí, ktorí majú „tvárnosť pobožnosti“, ktorí prijímajú vonkajšie formy, dokážu mnohé veci konáť rovnako, ako opravdoví Boží ľudia, ale za ich činmi nestojí Božia moc. Keď opravdový kresťan, vedený láskom Kristovou, slúži ľuďom, navštevuje nemocných, kaže evanjelium, modlí sa a spieva piesne chvál, žije morálky a vzorný život, chová sa slušne a rozumne za každých okolností — to dokáže i formálny kresťan. Pritom však „moc pobožnosti“ zapiera, nenávidí, pretože tá znamená otvoriť srdce Božiemu kráľovstvu, aby Pán Ježiš v ňom vládol, aby ľovek nežil seba a podľa svojich prianí. Praje si len toľko náboženstva, koľko ho podlia svojho výpočtu potrebuje, aby z pritomného i budúceho sveta mohol mať plný úžitok. On nemôže chápať, že je možné odrieť sa vecí prítomného sveta pre ten budúci.

Len tri divy dokázali egyptskí kúzelníci napodobniť:

- premenili svoje palice na hadov (Ex. 7:12),
- premenili vodu na krv (7:22),
- a spôsobili príchod žiab na zem (8:7).

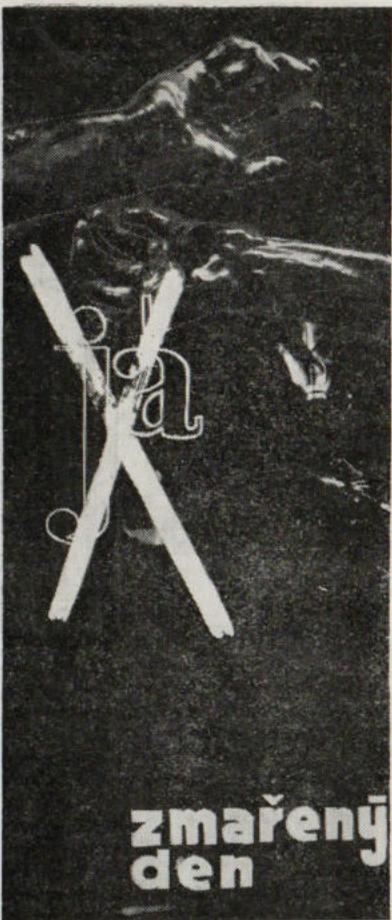
Štvrtý div, ktorý znamenal splodenie nového života z prachu, vyvolal však v nich veľké prekvapenie a museli zvolať: „Je to prst Boží“ (8:19).

Tieto tri divy — to je oblasť pôsobenia satanskéj moci.

Palica zmeneňa na hada — prostriedok pomoci, opory ľoveka dokážu zmeniť na zbraň smrti. Na čom môže ľovek stavať svoj život? Kde je aká opora? Na bohatstve, sláve a moci? Neobráti sa to proti nemu, aby ho to duchovne zničilo? „A ti, ktorí chcú byť bohatí, upadajú do pokušenia a osídla a do mnohých žiadostí nezmyselných a škodlivých, ktoré pohružujú ľudí do záhuby a zatratenia“ (1. Tim. 6:9). „No zároveň aj mnohi z knežat uverili v neho, ale pre farizeov nevznávali, aby neboli vyobcovani zo synagógy, lebo viacej milovali slávu ľudí ako slávu Božiu“ (Jána 12:42–43). „Lebo Démas ma opustil, zamílujúc si terajší svet“ (2. Tim. 4:10).

Voda premenená na krv — ako ľahké je zmeniť prostriedok k životu na zdroj hriechu a tým smrti. Nadmierne užívanie vecí, ktoré slúžia k bežnému životu, sa stáva žiadostou a tedy hriechom. Tabletky používané v nemoci podľa predpisu lekára je liekom, nadmerné používanie tabletiek vedie k narkomanii. Víno v primeranej dávke je liekom, pri nadmernom používaní ľovek sa stává alkoholikom. Pri nadmernou použití jedál ľovek spáchal hriech obžerstva atď.

Zaba — to je obraz nečistoty. Ako sa len „v posledných dňoch“ rozohnala na zemi neprávost! Piše sa o morálnej potope. V niektorých zemiach podávajú návrhy zákonov na zrušenie vraj „ustrnulej formy“ manželstva. Ako je rozmnovený egoizmus, nakoniec ľovek sa cíti ako polárny trosečník, hoci žije medzi ľuďmi.

Zpit sny své noci
ted klopýtám ránem...
a chtěl bych mít v moci
sám sebe — být s Pánem...

Však dosud je temno
a lampy mdle svítí —
tolik, ach, tolík
bych světlem chtěl být!

Den chřestí okovy,
popelem chutná...
Kdopak mi odpoví,
proč duše smutná?

Proč mne den uvrhl
v žáláre tiseň,
ochromil srdce
a vzal se rtů píseň?

Proč mne svo mlhou
tak studí a zebe...
proč mám já nad hlavou
ztemnělé nebe?

Proč na mne pláče jen
slzami špiny...
proč vidím bidu jen,
bolest své viny?

Proč mi den odvíjí
šedivou přízi...
proč mi je každý tak
hostejný — cizi?

Proč serval s haluzí
poslední listí...
proč dá jen
hřbitovní náhrobky čisti?

Proč, ach, proč jen
ten den
je tak pustý?
Což jsem se nemodlil,
nevolał k Tobě?
Copak se nesvěřil
v celé své mdlobě?

Zdaliž jsem neprosil
o sílu, o radost,
o pokoj nebeský,
v práci své o milost?

O boje vítězné, o lehkost v tíži,
o lásku, pokoru,
tichost v svém kříži?

Vím již a rozumím,
čím to je, čím...
Proto jsem tomu dni všednímu
na pospas —
šedě se zavřelo nad hlavou
nebe...

Vždyť jsem byl nevděčný,
k Tvé lásce netečný,
Boha jsem nechválił,
NEVIDĚL TEBE!!!

Slunce mi nevzešlo,
srdce mé zaspalo...
Ten den jsem promarnil —
VIDĚL JEN SEBE!!!

Kk

Ale vyviesť z prachu život, zmeniť človeka, dať mu nový zmysel života, to dokáže jedine Božia moc.

Slabosť Jannesa a Jambresa bola odkrytá. Tak bude odskrytá a súdená tvárosť pobožnosti mnohých kresťanov podľa mena. Podľa najnovšej štatistiky OSN je na zemi 835 miliónov kresťanov. Je to temer tretina obyvateľstva. A čo prinieslo kresťanstvo svetu? Ako je to s Európou? Poukazuje sa dnes viacej, ako kedykoľvek predtým, na smutné dejiny kresťanskej Európy. Inkvizicie, križiacke výpravy, boj – nezávisť – smrť – to robia nasledovníci Ježiša Krista? Čo to má spoločné s Kristom? Taktô učí Iudí Biblia?

A čo 20. storočie – vek atómu a kozmických lodí. Kresťania pripravujú pre kresťanov koncentračné tábory, vraždu Židov, hádžu atómové bomby na mestá, vraždia Iudí vo Vietname, apod.

Všetky tieto zločiny minulosti a prítomnosti nemajú nič spoločné s opravdovým kresťanstvom. „Nie každý, kto mi hovorí Pane, Pane, výjde do nebeského kráľovstva, ale ten, kto čini vôle môjho Otca, ktorý je v nebesiach“ (Mat. 7:21). Je mnoho kresťanov, ktorí sa kresťanmi stali bez vedomia a súhlasu, bez znovuzrodenia. Je mnoho kresťanov, ktorí nežijú podľa vôle Otca v nebesiach. Ale teraz oslovím teba, drahý čitateľu. Si poslušný Božiemu slovu? Alebo poslúchaš niečo iné, napríklad smernice, Iudské ustanovenia? Nijaký cirkevný poriadok nemôže nahradíť Božie slovo. To je jedinou normou života. Znovuzrodenie nemožno nahradíť príslušnosťou k nejakej cirkevnej skupine. Vieru nemožno nahradíť náboženstvom. Polož si, prosím, otázku: NIE JE MOJA POBOŽNOSŤ LEN FORMOU? Nemusíš sa k tejto pobožnosti nútíť? Vychádza z opravdovej lásky k Pánovi? Ak nie, máš stále čas robiť opravdové pokáanie.

A tak, milovaní, odhodme všetky náznaky formalizmu! Nesnažme sa niečo napodobňovať! Ak je niečo v neporiadku s nami, v našom živote, v našej službe, v našom zbere, v našej rodine – je čas to dať do poriadku. Vráfme sa k Písma, ono „je aj užitočné na vynaučovanie, karhanie, napravanie, na rýchovné kázanie v spravodlivosti, aby bol človek Boži dokonalý, ku každému dobrému skutku pripravený“ (2. Tim. 3:16–17).

–jos-

C
I
B
U
K
Y
A
B
I
B
L
E

Když jsem studoval na universitě, bylo blízko kolejí semenářství. Mnohokrát jsem šel kolem, viděl balíčky semen a bedny plné suchých hnědých cibulek, které byly na prodej. Nevěnoval jsem však tomu pozornost. Nákup semen a cibulek mě nezajímal.

Až po jedných vánočních prázdninách jsem se vrátil z domova na kolej a co nevidím: celé průčeli semenářství bylo jako vyměněné. Obě strany vchodu byly lemovaný jarními kvety, hyacinty, tulipány, sněženky – všechny krásne kvety. Hledal jsem bedny cibulek – stály opadál. Co vám mám povídат? Nikdy na mne cibulky nezapůsobily, nyní však při pohledu na hyacinty a tulipány jsem se rozhodl ihned vydat něco ze svých skromných prostředků a zakoupit květiny, které by zkrásily můj příbytek.

Tedy cibulky nevzbudily nikdy mou pozornost, ale až jsem viděl, co z nich může vyrůst, okamžitě jsem se rozhodl – kupit!

Svět nemá zájem o Bibli. Neklamejme sami sebe, že má! Nemá! Svět nezajímají ani kresťanské doktríny. Ne, ne, ani trochu! Rozhodně je svět více zaujat novinami, sportem, kulturou... Ale dovolme světu, aby viděl ovoce v životě nás, kteří vyznáváme, že jsme v Kristu! Ukažme světu krásy dosud skryté! At cítí vůni Pána Ježiše Krista, vůni jemnou a přece nezměrnou. A nepochybují, že se lidé začnou ptát na cestu k nebesům, aby ji též mohli nastoupit.

Nejsilnejším argumentem pro Pána je v dnešní době život podle Ducha. Nejsilnejší evangelizační silou, kterou Pán dal Své církvi, je skutečná síla života podobného životu Kristovu.

Pripával OKi

T. BOVET

BOLAVÝ BOD

Chceš viedeť, ktorá nemoc je nejrozšírenější a zároveň nejzhoubnejší v našich rodinách? Na prvém mieste nestojí tuberkulóza nebo opilstvo, neurózy alebo nevěra, ale nejhorší nemoc je rozhodne NUDA. – Manželé, ktorí si už nemají co říci, děti, ktoré sedí zamklé u stolu a potom rychle zmizí, rodinné procházky v neděli, kdy se zúčastní tváří jako by šli na pohreb, to je několik příznaků této choroby. Následky rozbíjejí stále více schopnost obecenství: nevěří se pravé lásce a obětavosti druhého, nevěří se už vůbec v možnost opravdového obecenství, ale každý hledí pro sebe záhytiti to nejlepší a stará se sám o sebe; a tak se chová i ke kolegům a v životě vůbec. Prosté pospolubyti v rodinném kruhu nepůsobí radost, hledí tedy sehnat si někde umělou radost. Bary a kluby mají vytvořit toto ovzduší a individualista a sobec tam pocituje něco podobného pospolitosti; film mu dává napětí, při kterém se nemusí namáhat.

Myslím, že nepreháním, když tvrdím, že nedostatek zodpovědnosti širokých kruhů, zvláště mládeže, má svůj původ v nedostatku rodinného obecenství, k němuž dojde ve značných manželstvích. Tím utváření rodinného života dosahuje světově politického významu, neboť tito individualisté bez obecenství se stávají beztvárym davem.

Nemoc „nuda“, která přináší v důsledku tak zhoubné následky, má určité příčiny a na ty se teď přesnejí podíváme.

Jedna z nejčastějších příčin nudy je uzavřenosť, tajemství, které jeden člen rodiny nosí v srdci před druhým. Muž se občas setká se svou sekretářkou také mimo úřední hodiny; žena udělá větší nákup na dluh a teď po měsíce s tím zápolí; syn začal ve škole používat taháky a teď nedokáže napsat žádnou písemnou práci aniž by používal nepočitých prostředků; dcera si půjčila od přítelkyně knihu, které by matka rozhodně odsoudila, kdyby na ně přišla. Každý má tedy před druhým zlé svědomí a jede mu proto raději z cesty, je podrážděn, když se setká s výtkou a stahuje se stále více do své „duševní“ pevnůstky.

Ale nejen tajemství, nýbrž i otevřené špatné svědomí nebo pocit méněcennosti vytvoří nudu. Otec pozbýl lehkomyслně svoje dobré místo a nosí teď domů mnohem menší plat. Žena nenávidí svoji tchyni a proto pohrdá sama sebou. Starší syn žárlí na mladšího, protože se dominová, že ho maminka vyznamenává. Ten zase trpí pocitem méněcennosti, protože bratr nosí domů lepší známky. Každý je přesvědčen, že pro tento nedostatek jím druzí pohrdají a už se ani nemamáhá, aby byl své rodině přijemný, nýbrž žije v duševní malomyslnosti a podle možnosti se stává i beztvárym davem.

Neuvědoměl zlé svědomí však ve-
de především k vyzývavému postoji
vůči druhým. Otec, který zamiluje
svoje starosti a svou vinu, vyžaduje
od své rodiny bezpodminečnou otev-
řenosť a nic víc nenávidí než lež.
Matka, která nemá nikdy nic v po-
řádku, neustále hubuje děti pro jejich
nepořádek. A děti zas, které mají leckjaký vroubek, kritizují své
rodiče pro pochybnou výchovu. Ten-
to špatný postoj skýtá ovšem ostatním
snadný terč a tak výčitka a po-
žadavky lítají sem a tam, každý se
cítí nad míru zklamán druhými a
pokládá rodinu za smutné zařízení.

Nemusí to ovšem vždycky vypadat tak zle. Mnohé rodiny se vůbec
necítí nešťastné, jednají navzájem
laskavě a u stolu se jakž takž baví.
Když se však s některým členem
rodiny sblížíš např. jako lékař, pak
se podivíš, že si nechává velmi zá-
važnou okolnost pro sebe a nemá
k žádnému rodinnému příslušníku
dost důvěry, aby si pohovořil. Zřej-
mě se nestáhl zpět do „pevnůstky
individualismu, nýbrž do „země ni-
koho“, povšechného — povrchního
hovoru. Jak je známo, nejsi nikde
tak sám jako v povrchní společnosti.

Musíme přestat brát nudu v rodině jako něco nevyhnuteleho. Je na čase, abychom si uvědomili, že je to hřich, který se váže na určité věci. Musíme přestat se radovat z povšechně-přátelského rodinného ovzduší, ve kterém zůstává každý se svou starostí nebo vinou sám. Je nutné, abychom ji prohlédli jako škrabošku a abychom střízlivě hledali,

(Pokračování)
Připravila D. Z.

co vlastně přikrývá. Musíme přestat s tím, že bereme vážně svoji kritiku a požadavky na svoje rodinné příslušníky, ale musíme pátrat ve vlastním srdci po zdroji této kritiky. Všechny nesnáze v rodině mají původ v konkrétních hříších. Jediný přístup k tomu hřichu je můj osobní podíl na něm.

V čem jsem sám se sebou nespokojený? (Nehledě k mé nespokojenosti s druhými.) Co bych za žádnou cenu nechtěl druhým odkrýt? Kde bych neobstál před opravdu objektivním soudem? (Nehledě k přestupkům druhých.) ZDE JE BOLA VY BOD! Zde mohu a musím začít s léčením naší rodinné choroby. Všechno ostatní vidím jen zvenku a proto se k tomu nemohu dostat; svou osobní vinu vidím však zvnitřku a mohu ji buď odstranit nebo se mohu pro ni u ostatních aspoň omluvit. — Ano, opravdu, mohu se za to omluvit, i když se zdá vina druhých desetkrát větší.

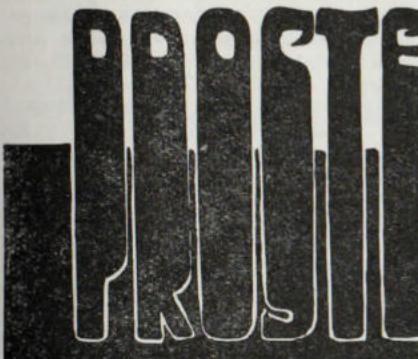
Ještě jednu zkušenosť mohu získat při své osobní vině: odpustění Boží. Všechna provinění druhých mi o tom nemohou nic říci. Když jsem je však sám na sobě zkoušel, po opravdovém sevření, kdy jsem z hloubi srdece musel křičet: Bud milostiv mně hříšnému!, pak v mé srdci tryská tato milost a může přetékat do celé rodiny a zahrnut jí. Moje rodina může se uzdravit jen na jednom bodě: na mé hřichu, na mé tajemství,

čili jeho pozvání zcela jednoznačně a individuálně. A jak pozoruhodnou formou to učinili!

Leč ještě není Bartimeus až u Krista, ještě neběre! Dokud je zde jeho plášt, dokud mu brání v povstání, nemůže z místa! Co je však tento žebrák „poklad“ proti tomu, co mu dá Pán? Proti cenné světla v jeho životě? Odhodil jej, vzchopil se, dal se k Pánu přivést a vyjádřil mu svou prosbu

ve vědomí Jeho božského majestátu s naprostou důvěrou a jistotou vyslyšení, stručně a konkrétně! Moc slova Pána Ježíše v jeho vlastní životní zkušenosti je odpověď na jeho prosbu! Moc slova, které otevří jeho oči a uvádí jeho nohy na cestu za Ježíšem — do nového způsobu života společenství s Ním, života, který je v diametrálním rozporu s dřívějším živořením slepého žebráka!

A
BUDĚ
VAM
DÁNO!
MAT. 7.

Názorným příkladem opravdového prosebníka je slepý Bartimeus (Marek 10:46—52). Uvědomoval si vše-
kerou bídu své slepoty — příčiny svého žebráckého údělu, otevřel své srdce radostné zvěsti, že Ježíš — syn Davida — je Mesiáš — ten jediný, od Boha poslaný zachránce a vysvoboditel ze všech lidských běd, využil příležitosti, kdy Pán byl blízko a začal prosit. Ale jak prosit! On volá z celého srdce, křičí ze všech sil a vůbec nebene na vědomí nepochopení, ano i posměch a zjevné objektivní překážky, které prak-

ticky znemožňují vyslyšení jeho prosby — hluk velikého zástupu, „dobré rady přátele“, že je to zbytečné a posléze snad i nedostatek hlasového fondu! Právě naopak! Tím více volá — vkládá do volání celou svou duši! Na tento okamžik Pán čeká a volá tentokrát On je jí! Jaká to vzácná změna! Pán volání je daleko důležitější než Bartimeovo — v něm je záruka vyslyšení! Jak by se však slepý žebrák o něm dověděl, kdyby nebylo poslušných a ochotných učedníků, kteří s radostí vykonali Pánův příkaz a tlumo-

sil jsi Jej opravdově jako Bartimeus, aby ti odpustil a aby tě spasil? Tak opravdově, že jsi přišel až k Němu a nedal se nikým a ničím kolem sebe ani v sobě samém odradit? Už jsi Jej viděl? V Jeho pravé krásce? Už vidiš, že máš Jeho odpustění, pro které tolík trpěl, aby ti ho mohl dát? Už vidiš, že jsi Jím smířen s Otcem, že máš věčný život, že jsi Jeho draze vykoupeným vlastnictvím? Už „vidíš“, proč jsi se narodil? Ze proto, aby ses rozhodl pro Něho a Jemu se oddal? Už „vidíš“, proč žiješ? Ze pro Něho a službu svým bližním v Jeho lásce, která nehledá svých věcí? Už „vidíš“, kam jdeš? Ze že z Ním do věčné blaženosti — do Otcovy náruče, takže všecka dosavadní bolest, zklamání i smrt ztratily svůj „osten“? Máš totiž vše? Nemáš, jestliže jsi to nevzal a nemohl jsi vzít, jestliže jsi až k Němu nepřišel. A dosud jsi nepřišel, jestliže zde On nezavolal! A On tě nezavolá, dokud nepřekonáš překážky, které jsou v tobě a kolem tebe. A s těmito překážkami nepohněš, nebudeš-li opravdově, celým srdcem prosit!

Drahý bratře, sestro! Nejsi též ještě slepý ve vidění moci modlitebného života? „Slepí Bartimeové“ nikdy nezataží po vidění a onom bohatství duchovního života, pokud se nesetkají právě v tobě s oním „vidoucím boháčem“, pod jehož vlivem poznají svůj vlastní ubohý stav! Oni také nikdy nespojí toto tvé bohatství s Pánem Ježíšem, jestliže budeš o Něm mlíčet a nebudeli Tvé srdece pro Něho hořet! A znamená skutečně tvá přítomnost pro ně vždycky povzbuzení a je důvodem „dobré myslí“? Nevidíš, kolik lidí tě potřebuje a že tě k nim posílá Pán? Dovedeš promluvit v Jeho síle a moci ono vyzvání: „Vstaň!“ Nebud více slepý a bud si vědom svého bohatství!

(Pokračování)
Kk

Potěšilo nás, že okrem vyplnených anketních lístkov ste nám zaslali aj dopisy k tak závažné otázce, ako je vzťah veriaceho človeka k zboru. Skôr, ako uverejnime výsledky ankety, dávame miesto dopisom ...

V Pôvodne som sa chcel zúčastniť ankety „Kresťan a cirkev“, mal som už aj pripravené odpovede. Ale po zlepení obálky som pocitil vnútornú nespokojenosť, dopis som otvoril a znova premýšľal o otázke: „Poznáš svoju úlohu vo zbere a konáš ju?“ Otvorili sa mi oči, bázeň naplnila moje srdce, ustrnul som. Spomenul som si na slová Písma: „A hľa, nejaký zákonník vstal a pokúsajúc ho povedal: Učiteľu, čo mám učinit, aby som dedične obdržal večný život? ... Miloval budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej sily a z celej svojej myсли a svojho blízkeho ako samého seba. A Ježiš mu povedal: Dobre si odpoval, to čin a budeš žiť. A on chcúc sám seba ospravedlniť povedal Ježišovi: A kto je mojím blízkením?“ (Luk. 10:25-29) Vtedy som si uvedomil, aké je moje postavenie v zbere, tj. v cirkvi, že nie je rozhodujúce čo si ja myslím o bratoch a sestrach, o zboroch a cirkvi, ale ako o nej myslí Boh. Začal som pochybovať o správnosti mojich úsudkov na predchádzajúcej otázky. Súhlasia moje myšlienky s myšlienkami Božími? Obstoja vo svetle Jeho slova? Zahanbený a zarmútený nad svojou odvahou, že som v tomto svetle neobstál, vzdávam sa odpovedi na predchádzajúce otázky a zostanem len pri jednej: „Poznáš svoju úlohu vo zbere a konáš ju?“

N Ak som len pozorovateľom a nie priamym účastníkom, pripadajú mi moji bratia a sestry len ľudsky, niekedy až privelmi ľudsky. Vidím slabosti a poklesky. I zo spoločného zhromaždenia odchádzam sklamaný, bez požehnania, keď vidím len človeka bez Krista. Ale oni nie sú v podstate taki - sú predsa telom Kristovým. V nich je Ten, ktorého milujú a On ich miluje i s nedostatkami, ktoré pri nich vidím pri povrchnom pozorovaní. Prirodene, ak chcem v nich nájsť Krista, musím sa vzdáť úlohy pozorovateľa. Zodpovednosť zostáva na mne a nie na tých, s ktorými udržujem obecenstvo. Len keď som oklamaný svojou vlastnou spravodlivosťou, som pohoršený a to už pri malichernostiach. Zabúdam, že podobné pohoršenie môžem spôsobiť aj ja, ak nebudem chodiť v pokore a v poslušnosti.

R Prvým predpokladom pre nažívanie v bratskom obecenstve bez pokrytectva je pokora a poníženosť (Mat. 11:29). V podstate je to ochota k službe, ochota slúžiť druhým bez nároku na odmenu. Žiaľ, že viacej sa prejavuje sklon bratov ako dávat, nechať si slúžiť ako sám sa pre službu obetovať (Rim. 12:1).

Pros Jej o to opravdově, tak, jak Bartimeus dovedl prosit a to nejen „za své vidění“, ale za „VIDĚNÍ PÁNA JEŽÍŠE! Vždyť On nepřišel dát jen ono „vidění“, ale i „VIDĚNÍ SEBE!“ Nepřišel pouze otevřít oči, ale též dát moc k novému životu duchovního bohatství! K onomu vidění patří „cesta za Ježíšem“ a ne „živoření žebráka v bráně“ — leč by k onomu „prohlédnutí a uzrení Ježíš“ nikdy nedošlo! Nejsi ještě „slepý“ v moci svého modlitebného života, ještě nedovedeš věřit v pravdivost Ježíšova zaslíbení: „Proste — a bude vám dáno!“ (Jak. 1:6—8, Jan 14:13—15, 15:7, I. Jan. 5:14, Mat. 18:19—20).

(Pokračování)

Kk

Nesmieme dalej zabúdať, že všetci, ktorí patria k cirkvi, sú Bohom zo sveta povoleni a vyvolení. Sú to ľudia, ktorí poslúchli hlas Pána Ježíša Krista a nasledujú Ho. Do akej miery ideme v Jeho šlapajách je vidieť na našom vzťahu k slabým, mdlým, ako sa k ním priblížime a dokážeme im lásku (2. Kor. 5:14).

Kedže sme sa z Božej milosti dostali do obecenstva s vykúpenými, tak v ňom musí platiť to, čo je Božie a nie naše. Nepovolal nás Boh k tomu, aby sme neustále odkrývali len chyby a poklesky, kritizovali to a ono v cirkvi, lebo takto sa dostávame do sporu so samým Bohom. Ale najprv sme povoleni do služby svätým. Na to nikdy nezabudnime! V tejto službe poznáme, že sme milovaní našim Pánom. On miluje mňa slabého i teba. Obidvaja sme v Jeho objati. A tak i cez sklamania bude sa rozvíjať medzi nami porozumenie, náklonnosť a láska. Potom pochopíme, aké je naše výsostné postavenie podľa 1. Petra 2:9—10.

J. Potfaj

..... - PO STOPÁCH APOSTOLA PAVLA

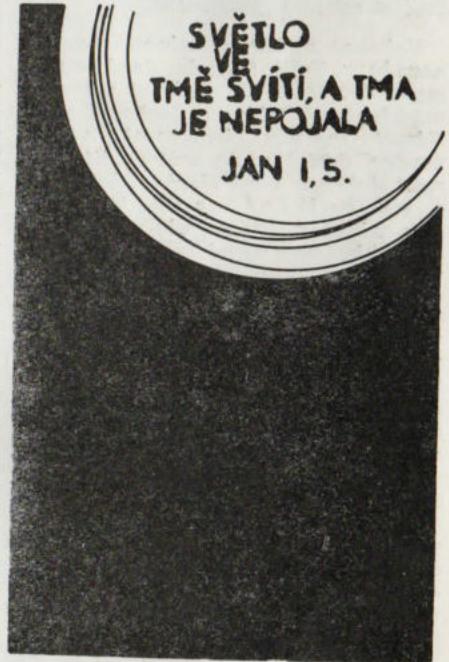
(IV. pokračování)

EFEZ — ZÁNIK

Kresťanstvo zazářilo jako jasná pochodeň v ponurých pohanských oblastech. EPHESOS, zvaný „Svetlo Asie“, bašta pohanského kultu a magie, ustupuje Světu světa. Vznik kresťanského sboru v Efese byl vítězstvím Ježíše Krista. On je Život a pravé Svetlo lidí. Upřímná věra v Boží Slovo a dychtivý zájem o poselství kříže vykonaly pravé divy v životě lidí. Přes bouře nevole a pronásledování musely temnosti resignovaně ustoupit. Nedomínejme se, že navždy.

Výstižná definice Písma, že: „to Světo světi ve tmě a tma ho nezadrží“ (Jan 1:5), se vztahuje na absolutního Vítěze, Božího Syna, ale ne na křestany. Schopnost svítit nabýváme jen v obecenství s Ním. On praví „Kdo mne následuje, bude mít světo života“. Světo našeho života je tedy v následování Pána Ježíše. Efeský sbor po čase opustil první lásku, jeho úpadek byl zřejmý a spád rozhodujících událostí byl rychlý. Tma se opět vkradla do myšlení.

Než si připomeneme poslední známé události z historie Efusu, zastavme se u významné starokřesťanské legendy: Legenda o Sedmispáčích. Váže se k jeskyni na svahu Pionu (viz kresba Efezu Ž. S. 2/69) a odhaluje již úpadek ve smýšlení tehdejších křestanů 5. století. Legenda vypráví o 7 mládencích z Efusu, kteří v době pronásledování křestanů za vlády císaře

Decia (249–251) se ukryli ve zmíněné jeskyni. Císař rozkázal vchod zasypat haldou kamenů a tak mládenci odšoufli k smrti. Mládenci upadají v jeskyni do hlubokého spánku, který zárzakem trvá 187 let. V době vlády císaře Theodosia II. dochází v tomto místě k odvážení kamení pro stavbu. Otroci kopou a svázejí kámen, při čemž vniká světlo do jeskyně. Sedm spáčů se probouzí, pocítí hlad. Zdá se jim, že spali jen několik hodin. Rozhodují se, že jeden z nich půjde tajně do města nakoupit potravu. Los padá na Jambliche, který odchází, a ke svému překvapení své město nemůže poznat. Diví se, když nad branou Efezu vidí vítězný kříž. Svým oděvem, způsobem řeči a penězi, kterými platí, vzbuzuje podezření. Pravda vychází navevo – jede o zázrak. Efezský biskup, dále místodržitel a dokonce sám císař si prohlížejí jeskyni, blahopřejí „mládencům“ a vyžadují si od nich požehnání.

Nakonec mládenci usínají znova a navždy... Tolik legenda. Snad je v ní vyjádřena touha po obživení a znovuvzkříšení zašlé slávy a duchovní moci. Námět legendy inspiroval mnohé umělce, dostal se do světové literatury a dokonce i do Koránu. Mluví se o její vnitřní cennosti. Námět je sice zajímavý, libi se, ale pravou duchovní hodnotu nemá.

Lákavá je myšlenka něco prospat, ale nic naplat je to tak útek před skutečnosti. Našlo by se i dnes dost těch, kteří by rádi nějaké údobi života prožili v říši snů. Studenti by rádi prospali údobi zkoušek neb učení, jiní své strasti, trampoty nebo třeba návštěvu Zubního lékaře. Mnohý by se rád vyhnul neutěšeným dnům a vešel do dnů slunce a pohody. Opravdovému křesťanu je jasné, že by to bylo příliš pohodlné. „Dobré věci tolíko budeme bráti od Boha, zlých pak nebudeme přijímat!“ (Job. 2:10) „K dobrému jest mi to, že jsem pobyl v trápení, abych se naučil ustanovením Tvým“ (Zalm 119:71). Víra přemáhá svět, a proto se neboj a tolíko věř! Skutečná spasitelná víra se opírá o neproměnný základ Toho, který nikdy neklame, stavi na Jeho Slově a ne na tradici a zážitcích „svatých“.

Po několika měsících uvažování se loučíme s Efemem. Musím přiznat, že během našeho zájezdu se mně stále vnucovala myšlenka, že tam v Efetu, v baště ranného křesťanství – nako nec křesťanství prohrálo. Je tomu tak? Utrpěla nějak Boží moc a sláva? Uvažujme o tom. Pán církve předpovídal Efetu „pohnutí svicnem“. Jak tedy zanikl Efet, co o tom víme? Mnohý muž namítne, že se tak stalo jako v mnoha jiných případech přirozenou cestou, důsledkem přírodních zákonů a historických událostí. S tímto zjednodušeným výkladem nelze souhlasit. Vždyť Bůh to byl, který vložil zákony do stvoření a dodnes jimi vládne. Je Pánem nad stvořením i dějinami.

Z tohoto hlediska si připomeňme poslední historické události, které rozholodily o zániku Efetu.

Ve 3. století dochází ke zpustošení města i chrámu Artemis – Diany od Gótů (r. 263). Město se zmenšuje a oklopouje hradbami. Navíc probíhá těžké pronásledování křesťanů, započaté císařem Neronem roku 64.

Ve 4. století je vydán toleranční edikt (r. 313) zastavující pronásledování křesťanů. Město však dál upadá, přistav je zanášen. Dochází k zemětřesení, při kterém mimo města je definitivně zničen chrám Artémis.

V 5. století se zde uskutečňuje 3. ekumenický koncil (r. 431), kterým je odsouzeno učení Nestoriova, upírající osobě Kristově dvojí přirozenost v jedné osobě. Z materiálu pohanských chrámu je stavěna nová mohutná Basílika sv. Jana.

V 6. století se město musí znova dále přesunout, opouští přístav, loučí se s mořem a pahorkem Pion. Přesídluje k Basilice ap. Jana. V tomto století historie Efetu končí.

Nezdářejme se přiznat, že tyto osudové události se neděly bez Božího souhlasu. Bůh soudil pohanskou modloslužbu i křesťanskou vlažnost. Soudil a soudil dodnes hřich, ať se nalézá u kohokoliv. „V hřichu je zhoubá tvá...“ (Oz. 13:9). Bůh soudí jednotlivce i rodiny, slavná města, mocné země i stamílionové národy. „Hospodin kraluje..., ruší rady národů. – Blahoslavený národ, jehož Hospodin jest Bohem.“ -šek-

OBЛАК СВѢДКÙ

Vzpomínky F. Butchera

V minulém roce jsme vzpomněli stého výročí narození bratra Frederika Butchera. Jeho články v knize PÍSEMNY ODKAZ nám přinesly mnoho pozehnání. Nyní v rubrice „Oblak svědků“ budeme uveřejňovat jeho vzpomínky, které napsal v roce 1953, necelé dva roky před svým odchodem do nebeského domova. Fotografií br. Butchera jsme otiskli ve 3. čísle Živých slov, roč. 1969 na str. 23.

„A rozpominati se budeš na všecku cestu, kterouž tě vedl Hospodin, Bůh tvůj... po poušti.“

5. Mojžíšova 8:2

Můžeme říci, že všechny cesty Páně s každým jednotlivým vykoupeným, kterého si vyvolil, jsou vždy svaté, láskyplné a moudré. Zdaliž nás nevyvolil v Kristu před ustanovením světa? O, kéž bychom se vždy dali vést Duchem svatým, jak nám praví Písmo!

Z MĚHO MLÁDÍ

Byl jsem asi pětiletý malý hoch, když jsem ztratil otce. Zemřel jedné noci, náhle a bez předcházející nemoci. Zanechal mou matku – vdovu s devíti dětmi. Tehdy stát ještě neposkytoval zaopatření chudým vdovám a sirotkům, avšak Bible hovoří o Boží péči o ty, kteří jsou bez otce. Ve škole jsem se naučil tomuto verši: „Otec jest sirotků a ochránce vdov, Bůh v příbytku svatém svém“ (Zalm 68:6). Od toho dne, kdy Bůh nastoupil na místo mého otce, se také staral, abychom se stali Jeho opravdovými dětmi.

Můj starší bratr Tomáš dostal o několik roků později práci v obchodě s koloniálním zbožím v Londýně. Nepochybě Božím působením se jednoho nedělního večera dostal do evangelizačního shromáždění, kde byl probuzen. Zákratko nato prožil opravdové pokání a obrácení k Bohu. Byl pokřtěn a přijat do sboru. To byl počátek Božího díla v naší rodině: pak jsme se obrátili jeden za druhým. Bylo to něco zcela jiného než kdyby náš télesný otec byl zůstal na živu.

V dětství jsem se sice naučil modlitbám a pravidelně jsem je odříkával. Do kostela anglikánské církve jsme chodili bez výjimky každou neděli. Když jsem se modlil, domníval jsem se, že musím myslet na něco krásného; tak jsem se rozholil myslit na Jákobův žebřík, který stál na zemi a jehož vrchol dosáhl nebe...! Boží cestu ke spasení mi však nikdo nevysvětlil. Učili nás, že přijdeme do nebe, budeme-li hodni. Přitom jsme věděli o dokonalém díle Kristově na kříži. Nemohl jsem tehdy pochopit, jak toto dílo Pána Ježíše může pomáhat ke spasení, když to přece závisí na vlastní mé zbožnosti? Na tuto otázku jsem nikde neobdržel vysvětlení.

Naším domovem bylo tehdy staré selské stavení, více než kilometr vzdálené od vesnice. Tam se o svátcích sjížděli sourozenci. Když jsme byli jednou všichni doma, hovořil s námi bratr Tomáš. Vzpomínám na poselství, které nám přinesl z Božího Slova: „Jakž by tedy spravedlivý být mohl člověk před Bohem?“ (Job. 25:4). A podruhé nám vyprávěl o milosrdném Samariánu (Luk. 10:30–37). Byla to bohatá hostina pro mou duši. Poznal jsem, že má

vlastní zbožnost je bezcenná, že je jako ohyzdné roucho. Jedině Kristovo dílo na kříži má moc spasit duši. Tak tedy jsem přijal Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele. Bylo to roku 1884, když mi bylo právě 14 let. Při několika příležitostech, když jsme se pak všichni sešli v našem starém domově, čtyři z nás mladých chlapců jsme si stoupali do středu vesnice a měli jsme shromáždění pod širým nebem...

Když mi bylo 17 let, byl jsem pokřtěn a zaujal jsem své místo ve sboru v Hastingsu. Záhy jsem se stal učitelem nedělní školy.

Když mi bylo asi 18 let, přišel do Hastingu nás bratr - misionář Fred Arnot, který byl několik roků ve střední Africe, kde kázal evangelium. Měl zajímavou přednášku o své službě v zemích, tehdy ještě neprobádaných. Přednáška zanechala ve mně hluboký dojem a vzbudila v mému srdeci touhu odejít také do střední Afriky a tam kázať evangelium ubohým černochům, kteří nevěděli nic o Boží cestě ke spasení. Zdálo se, že je to Boží výzva pro mne. Avšak nebyl to ještě Boží čas pro mne.

(Pokračování příště)

Z REDAKČNÍ POŠTY

Ve třetím čísle Živých slov roč. 1969 uveřejnili jsme článek LEKÁŘI O GOLGOTE. Bratr E. K. nám napsal několik připomínek k vlastnímu článku i k otázce smrti Pána Ježíše na Golgotě, které rádi otiskujeme:

„Milý můj jest bílý a červený, znamenitější nežli deset tisíc jiných“, čteme v Písni Šal. 5:10. A ve verši 16: „Ústa jeho přesladká a všecken jest přežádostivý, takový jest milý můj, takový jest přítel můj...“ Toto v plném slova smyslu platí o našem drahém Pánu od jesli v Betlémem až po potupné dřevo kříže na Golgotě. Dokonce se nemusíme obávat tvrdit, že čím blíže byl cíle své cesty, tím jasněji a důrazněji vynikal Jeho odlišnost od ostatních lidí. Je sice pravda, že u Izaiáše čteme: „Nejpohrdanější zajisté a nejopovrženější byl z lidí“ (53:3), ale my smíme zvolat s Janem: „...a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorrozeného od otce, plného milosti a pravdy“.

Tato Jeho sláva v nevýslovné a proto také nepopsatelné mříze vyzáruje právě na kříži, kde byl ukřižován v slabosti, zdánlivě podroben vší nemoci a přece v těch okamžicích oloupiv knížatstvá i mocí vedl je na odiv zjevně, triumf slavil skrze kříž nad nimi.

Chci se především zaměřit na tyto věty — myšlenky z článku „Lekáři o Golgotě“.

1. Víme tedy, že Pán Ježíš zemřel zadušením.
2. Podle způsobu přibití na kříži měl Pán Ježíš možnost svůj život prodloužit.
3. On zemřel dříve, než oba lotři — podle úsudku lékařů — proto, že

byl oslaben následky utrpení při vyšetřování před Pilátem a běčování.
4. Pán Ježíš už při cestě na Golgotu byl tak sláb, že museli donutit Simona Cyrenenského, aby nesl jeho kříž.

Nepochybuji o tom, že body 1. až 3. mohou platit o obou lotřích a nakonec o všech ostatních lidech stejným způsobem křižovaných. Odmitám však, v dokonalém přesvědčení, totéž tvrdit o Pánu Ježíši. Rovněž odmitám 4. bod. Jeho uznání vzniká dojem, že Bohem svěřené dílo nemohl Pán Ježíš bez pomocí hříšného člověka sám úspěšně dokončit. Takovouto újmu velikosti našeho vznešeného Pána nemůže připustit žádná hluboce věřící duše.

K bodu 1. Apoštol Petr obviňuje Židy: „Toho pravím... ukřižovavše, zabili jste“ (Sk. 2:23 a 36; 5:30, 10.39). Na jedné straně toto docela správné obvinění nemění nic na pravdivosti slov samotného Pána Ježíše: „Protož mě otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal. Nižádný ji neběže ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe“ (Jana 10:17–18).

K bodu 2. Způsob, kterým byl Pán Ježíš ukřižován, nemohl v žádném případě Jeho smrt ani uspíšit, ani oddálit. Ve své velekněžské modlitbě říká: „Já jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil“ (Jan 17:4). Víme, že to dílo stalo te-

prve před Ním, že to hlavní mělo být vykonáno teprve na kříži a právě na kříži. Ale žádným způsobem lidská zloba a za ní moc temnosti, která zde dosáhla vrcholu, nemohla uspíšit smrt Pána Ježíše. Ón žije do té chvíle, až mohl zvolat „Dokonáno je“.

K bodu 3. V pokladnici lidských slov najdete slova, kterými bychom mohli vyjádřit velikost utrpení Pána Ježíše: „Po hřbetě mém orali oráči a dlouhé proháněli brázdy své“ (Zalm 129:3). A přesto platí Ježíšova slova: „Nižádný ji neběže ode mne“ a ani vztí nemůže. Ba docela nemůže zkrátit život ani o jednu vteřinu. A naopak, ve chvíli, kdy Ježíš zvolal „Dokonáno je“, nebylo žádné mocí, která by Mu mohla zabránit zemřít. On zemřel jinak než umírají všichni lidé: „A zvolal Ježíš velkým hlasem, řekl: Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého, a to pověděv, zemřel“ (Luk. 23:46).

K bodu 4. U Luk. 23:26 a hlavně u Marka 15:21 čteme: „I přinutili nějakého Simona Cyrenenského pomzejíciho (kterýž šel z pole...), aby nesl kříž jeho“. Simon tedy nešel s nimi, šel z pole, šel proti nim, dával tedy najevo, že nesouhlásí s počínáním celého zástupu lidí. To — lze se domnívat — zástup velmi pobouřilo, a proto jej přinutili, aby nesl kříž. Nesouhlasí tedy s tvrzením lékařů, že Pán Ježíš již neměl síly jej unést.

A nakonec chtěl bych zde uveřejnit také několik slov známého božího muže Ericha Sauera k této otázce, která zapsal ve své knize „Der König der Erde“.

Ten vojín je hrdinou, který se dobrovolně vydává v nebezpečí smrti, když ví, že tou cestou může být dosaženo vítězství. Ten zajatec je hrdinou, který kvůli zachování tajemství se nechá nepřítelem zastřelit, i když ví, že by se prozrazením tajemství snadno zachránil. Proto je hrdinou ten, kdo se pro vytčenou ideu vydává v nebezpečí vlastního života, i když má možnost se nebezpečí vyhnout uhnutím od své ideje. K podstatě hrdinství patří 5 věcí:

1. dobrovolnost,
  2. snaha dosažení cíle pro vytčenou ideu,
  3. pohotovost,
  4. sebeobětování,
  5. odevzdání se až na smrt.
- A právě v sebeobětování dosahuje hrdinství vrcholného bodu. A to je ono, co činí oběť na Golgotě tak

mocnou. Zde jsou všechny momenty hrdinství sjednoceny. Zde se někdo zasazuje, kdo měl možnost vyhnout se všemu nebezpečí. Zde zůstává na kříži ten, kdo každou vteřinu mohl s křížem sestoupit a osvobodit se (Mk. 15:30). Zde se podrobuje smrti ten, pro kterého byla malichernost své nepřátele rozdrtí mocností nebeských legií (Mat. 26:53). Jak velké soustředění, síla vůle, umět sestoupit s křížem a přece nese stoupit (Mat. 27:40), umět své nepřátele zničit a přece je nechat (Jan 18:6), nemuset umřít a přece změřit, aby byl ostatním vydobyty život.

Vpravdě, zde je hrdinství v nejvyšším a nejdokonalejším slova smyslu. Je zde hrdinství, které každé hrdinství dějin celého lidstva vysoko svou žáří převyšuje. Je zde hrdinství, které výše uvedené znaky hrdinství dokonale sjednocuje v nejvyšší míře.

Kristus byl jediný člověk na zemi, který byl ve svém umírání aktivní — „On položil svou duši“. Všichni ostatní lidé jsou v umírání pasivní — jsou přemoženi smrtí. To znamená — oni musí umřít! Kristus však měl plnou moc nad smrtí, ale také plnou moc vrátit se k životu, k zmrtvýchvstání. On zemřel proto, že zemřít chtěl, jak sám řekl (Jan 10:17–18).

A tak křesťanství je daleko vzdáleno toho, aby v poselství o kříži zvěstovalo něco slabého. Kříž Pána Ježíše je znamením vítěství. Ten, naveneck se nebráncí, proklamuje všechny překážky, ve zdánlivé slabosti klesající, je ve skutečnosti se vzdalující a vzpřímený Rek Boží.

Až potud slova Ericha Sauera.

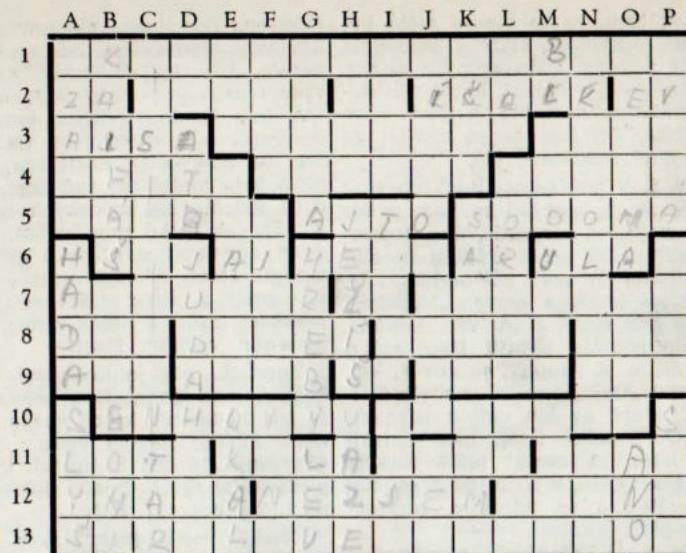
A nakonec ještě několik slov z úvah o 22. žalmu. Způsob, jakým Kristus vstupuje do smrti, je velkého významu. On nezemřel v soudném hněvu, ale před smrtí vešel v obecnost se Svým Otcem. On vniká do plného poznání, že dílo Mu svěřené dokonale vykonal, proto říká: „Dokonáno je“. Důkazem toho, že Pánu nikdo život nevzal, je jeho „zvolání hlasem velikým“. On vpravdě jej sám od sebe položil podle přikázání, které vzal od Svého Otce (Jan 10:18).

E. Kurzawa

Poznámka redakce:

Očekáváme Vaše další příspěvky k otázce smrti Pána Ježíše na Golgotě.

BIBLICKÁ

KRIŽOVKA

Vyluštením tajničky obdržíte pekný výrok L. N. Tolstého, ktorý patrí aj veriacim ľuďom.

VODOROVNE: 1) **Prvá časť tajničky.** — 2) Posledné písmena z mena muža, ktorý zomrel pri truhle zmluvy — ktorú ženu napomínal Pavol v liste Filipánom (česky)? — prvé písmeno meno muža zachráneného pred ohňom a zchráneného pred vodou — zaujíma polohu modilaceho (obr.) — začiatok prevej ženy. — 3) Svetadiel, kde sa najprv šírilo evanjelium (obr.) — nevzývajú Boha — patriaci východným Slovanom (bez prvého písmena). — 4) Otvor sa! v reči Pána Ježiša — izraelský národ v zobrazení (Iz. 5) — nádoba, v ktorej bola smrť (česky). — 5) Dával späť (obr.) — dvere po maďarsky — mesto skazené ohňom. — 6) Iniciálka meno muža, ktorý podopieral Mojžišove ruky — krácala — iniciálky dvoch patriarchov (Jákobových predchodcov) — prvých hudobných nástrojov spomínaných v Biblii — plošná miera — Uziáš, Lot, Abrahám pisár. — 13) **Tretia časť tajničky.**

ZVISLE: A) Syn Ceruje — dobrý bežec — povýšil Mojžiš na púšti — čuj (česky). — B) Najvyšší knaz, ktorý odsúdil Pána Ježiša — modloslužobného mesta v prírode — tí. — C) **Piata a posledná časť tajničky** — začiatok mena Abrahámovho otca. — D) Prvé písmena dobrej zvesti — skratka jednotky absolútneho tlaku — Jákobov syn — vlieva sa. — E) Koniec meno Lotovho syna — meno Ornána Jebuzejského v 2. Sam. — plakal. — F) Novodobá modla (múdrost, obr.) — podmienka spasenia — predmet v prvom Jozefovom sне (obr.). — G) Šustia — predmety, po ktorých zostala stopa na tele Pána Ježiša — silný, z ktorého vyšla sladkosť. — H) Zvierat, z ktorého kostí bol Salamúnov trón — jedno z Božích mien — človek, ktorý predal svoje prvorodenstvo (obr.). — I) Krajina ohraničujúca Ahasverovu ríšu na východe (bez posledného písmena) — te-

lovýchova v hráčach (obr.) — prejav svetla. — J) Čo robil Matúš s tovarom (obr.) — bludár, menovaný spolu s Hymeneom bez koncovky v 2. Tim. — opak absolutného v skratke. — K) Čo robia farizeovi dobre, ale tak nežijú — štít vo Vysokých Tatrách v blízkosti Vysokej — náhrada za večeru Pánu novu v katolíkov (obr.). — L) Rovnaké písmená — **druhá časť tajničky** — kráľovstvo. — M) Muž, ktorý hovorí vo svojom srdci, že nieko Boha (prvé písmená) — berú odplatu za hriech (obr.) — vyhotovil odev — posledný Judášov skutok v rozkazovacom spôsobe. — N) Aký kráľ bol Nabuchodonozor (obr.) — Rut, Boaz, Pavol. — O) Kovový predmet vynorený z vody — jedno z aramejských slov Pána Ježiša na kríži — súhlas. — P) Ženské meno — imperativ slovesa „stat (sa)“.

Pomôžeme: 5) Ajto.

-ik-

Vyluštenou tajenku zašlete na obvyklou adresu do 14 dní po obdržení časopisu.

Vyluštení otázek prvního čísla

1. BUDETE MI SVĚDKOVÉ
2. NEPEČUJTE O DEN ZÍTŘEJSÍ, NEBOŤ NEVÍTE, CO DEN TEN PŘINESE.
3. Amalech, Marek, Aron, Len, Ek, CH.
4. Lában — Nábal.
5. Zachariáš.
6. SENACHERIB.

Za správnou odpověď obdrží odměnu Peter Najman, Krpelany.

Majitelům magnetofonů!

„... dali jsme si cíl: sobě a všem přátelům duchovního zpěvu oživit známé a přiblížit neznámé písni.“ To je úryvek z úvodního slova k nahrávkám prvních 50 písni ze zpěvníku „Jásavý chvalozpěv I.“, které nahrali zpěváci z Ostravy.

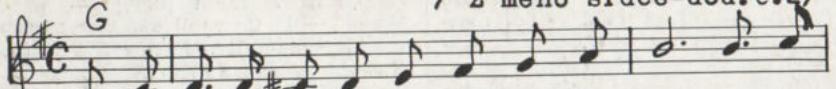
Pokud máte zájem o tyto písni, zašlete kvalitní magnetofonový pásek na adresu: Petr Skokan, Dimitrovova 101, Ostrava I a přiložte Kčs 15, — na úhradu režie a poštovného. Doporučujeme určit k tomuto účelu celý čistý pásek délky 540 m, typ Agfa PE 41, BASF LGS 35, Scotch 220 apod., protože nahrávka těchto 50 písni si vyžádala asi 390 m pásku a druhá polovina, která se nahrává, zaplní zbytek. Nahrávat budeme na 4 stopy, rychlosť 9 — jestli máte jiné přání, výslovně je napište.

„... když přinesou tyto písni do Vašeho domova alespoň tolik radosti a požehnání, jako přinesly nám, splnily svůj účel.“

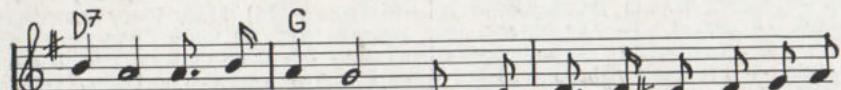
mm

5. JEŽÍŠ PÍSEŇ DÁ

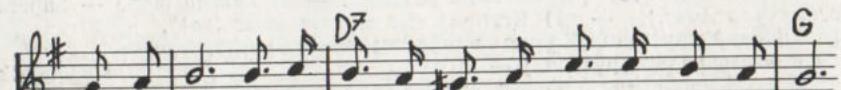
/"Z mého srdce" dod. č. 2/

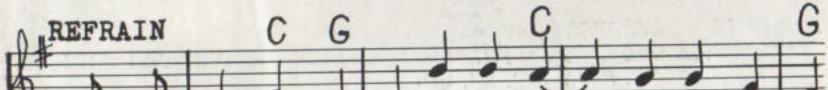
1. Ježíš novou píseň vloží v srdce tvé i když
2. Nechť tvou píseň nevezme ti krutý žal, a tvé
3. Zmizí temné stíny, vzejde nový den, jas za-

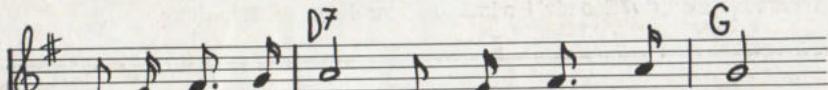
duši bolest kruší. Je-ho náruč laskavě tě
strasti změní v slasti. Vždy po temné noci růžo-
září v každé tváři. Až za věrnost budeš Pánem

k sobě zve, Ježíš novou píseň vloží v srdce tvé.
vý den vstal tomu, kdo si v srdci píseň zachoval.
odměněn navždy zmizí stíny, vzejde nový den.

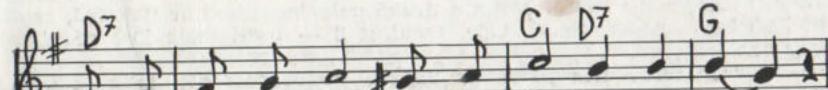
REFRAIN Ježíš píseň dá, i když noc temná je,

ztiší každý boj, vzdálí neppokoj.

Srdce zpívá rádo, když slunko hřeje,

ty však píseň měj i když noc temná je !